

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – Harmadik szám

A prófétai alapok feltárása: A Jelenések könyvének és az igazság útjának tanulmányozása

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Így tehát, miközben átkutatjuk a mezőt és ásunk az igazság drága ékkövei után, rejtett kincsek tárulnak fel. Váratlanul értékes ércet találunk, amelyet össze kell gyűjteni és becsben kell tartani. És a kutatást folytatni kell. Mindeddig a megtalált kincsek igen nagy része a felszín közelében rejtőzött, és könnyen hozzá lehetett jutni. Amikor a kutatás helyes módon történik, minden erőfeszítést megteszünk annak érdekében, hogy az értelem és a szív tiszta maradjon. Ha az elmét nyitva tartjuk, és szüntelenül kutatjuk a kijelentés mezejét, az igazság gazdag lelőhelyeire fogunk bukkanni.”

„A régi igazságok új megvilágításban tárulnak fel, és olyan igazságok is előtűnnek, amelyeket a kutatás során figyelmen kívül hagytak. Hatalmas igazságok rejtőztek el a tévelygés szofisztikája alatt, de a szorgalmas kereső rájuk fog találni. Amikor megtalálja és megnyitja az igazság drága ékköveinek kincstárát, ez nem rablás; mert mindazok, akik értékelik ezeket az ékköveket, birtokolhatják őket, és akkor nekik is lesz kincstáruk, amelyet mások előtt megnyithatnak. Aki továbbadja, nem fosztja meg magát a kincstől; mert miközben azt vizsgálja, hogy oly módon tárhassa mások elé, hogy magához vonzza őket, új kincsekre talál....”

„Azoknak, akik az emberek előtt az igazság tanítóiként állnak, nagy témákkal kell foglalkozniuk. Ne vesztegessék drága idejüket jelentéktelen tárgyakról való beszéddel. Tanulmányozzák az Igét, és hirdessék az Igét. Legyen az Ige kezükben éles, kétélű kardként. Tegyen bizonyosságot a múlt igazságairól, és mutassa meg, minek kell bekövetkeznie a jövőben.”

„A prófécia minden nagy igazságára megnövekedett világosság fog ragyogni, és azok frissességükben és ragyogásukban lesznek láthatók, mert az Igazság Napjának fényes sugarai az egészet beragyogják.” Kéziratkiadások, 1. kötet, 37–40.

Úgy vélem, az előző cikkekkkel immár elegendő prófétai ábrázolást állítottam fel ahhoz, hogy megfelelő viszonyítási alapunk legyen, miközben megkezdjük a Jelenések könyvén való előrehaladást. Ha ezeket a cikkeket az interneten olvassa, remélem, megérti, hogy a cikkek dátum szerinti sorrendben követik egymást. Tudatában vagyok annak, hogy vannak, akik követik a cikkeket, és ismerik annak nagy részét, amit megosztok, és nekik elnézést kérek mindazért az ismétlésért. Arra törekedtem, hogy elegendő bibliai alátámasztást adjak azokhoz az igazságokhoz, amelyekkel foglalkozunk, hogy az is megértse és figyelemmel kísérje azokat, aki új azokban az elvekben, amelyeket a Future for America alkalmaz, noha nélkülözheti e fogalmak azon ismeretét, amellyel sokan közülünk már rendelkezünk.

A Jelenések könyvében van néhány igen hatalmas igazság, amelyeket mindeddig nem ismertem fel, s amelyek most feltáruktak. Egyszerűen közzé is tehetném ezeket az igazságokat anélkül, hogy megosztásuk előtt előbb felépíteném prófétai alátámasztásuk előfeltevését; de ezek az igazságok annyira újak és annyira komolyak, hogy nem voltam hajlandó megosztani őket valamiféle alap nélkül, amelyre helyezhetem őket, s amelyről úgy hiszem, hogy a Jelenések könyvének ama felpecsételés alóli megnyitásaként van ábrázolva, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt történik.

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

Jézus megfogalmazott egy alapelvet az igazság tanításával kapcsolatban, amely meggyőződéseim szerint itt is alkalmazható. Ez az alapelv a Szentlélek munkájának azonosításával összefüggésben jelenik meg.

És amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, mert nem hisznek énbennem; igazság tekintetében, mert az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, mert e világ fejedelme megítéltetett. Még sok mondanivalóm van számotokra, de most el nem hordozhatjátok. Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra: mert nem önmagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall; és a bekövetkezendőket is megjelenti nektek. Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek. János 16:8–16.

Amikor Krisztus így szólt: „Még sok mondanivalóm van számotokra, de most el nem hordozhatjátok”, ez megerősíti azt a meggyőződésemet, hogy most sok mindent kell megosztani, de előbb logikus alapvetést kell lefektetni, amelyre ezek az igazságok felépülhetnek. Ezzel együtt az előző versek a három angyal üzenetét úgy azonosítják, mint amit a Szentlélek képvisel, amikor megfeddi „a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében”. E három üzenet az utolsó figyelmeztető üzenet, ezért ez az ígérés, amely a Szentlélek munkáját azonosítja, fontos bizonyoságtétel, mert azt hangsúlyozza, hogy az üzenet fokozatosan érthető meg, és csak azok értik meg, akik birtokolják a Szentlélek olaját. János a Jelenések könyvében éppen ezt az igazságot szemlélteti, amikor azonosítja magát mint szombatot ünneplő hetednapit adventistát a világ végén.

Lélekben voltam az Úr napján, és hallék mögöttem egy nagy szót, mintegy trombitáét. Jelenések 1:10.

A világ végén élő hetednapit adventisták, akik meg fogják érteni a Jelenések könyvében feltáratlanul maradt üzenetet, azért fogják ezt tenni, mert „Lélekben” vannak. Annak a példázatnak az összefüggésében, amelyről azt mondatott nekünk, hogy „az advent népének tapasztalatát szemlélteti”, János bölcs szűz, mert nála van a Lélek olaja. A világ végén élő bölcs szüzeket jelképezi, akik egy nagy szózatot hallanak „maguk mögött”. A „mögüle” felhangzó „szózat” az Alfa és az Omega, amint azt a közvetlenül következő vers azonosítja, és a szózat arra inti őt, hogy térjen vissza a régi ösvényekhez, és járjon azokon.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők azt mondták: Nem járunk azon. Jeremiás 6:16.

Az a „nyugalom”, amelyre Jeremiás utal, a Szentlélek kiáradása a késői eső idején. A következő versben Jeremiás egy második szemléltetését adja azoknak a balga szüzeknek, akik megtagadják, hogy visszatérjenek az adventizmus alapjaihoz (a régi ösvényekhez), és azokon járjanak.

Órallókat is rendeltem fölétek, mondván: Hallgassatok a kürt szavára! De ők ezt mondták: Nem hallgatunk rá. Jeremiás 6:17.

Amikor János meghallja a mögötte szóló hangot, amely a régi ösvényekhez, vagyis az adventizmus alapjaihoz irányítja őt, a hang, amelyet hall, olyan, mint a trombita. Ez a hang azok által a „órallók” által közvetítődik, akiket Isten állított az adventizmus fölé. Miller atya volt az az óralló, aki az adventizmus kezdetén, az ítélet megnyílását hirdető első angyal üzenetének hirdetése idején megfújta a figyelmeztető trombitát. János azonban kifejezetten azokat jelképezi, akik a harmadik angyal üzenetét hirdetik, amely az ítélet lezárulását jelenti be. Azokat jelképezi, akik visszatérnek azokhoz az alapokhoz, amelyeket Isten Miller munkája által emelt.

Az évek során ismételten bemutattuk (és ez megtalálható Habakuk Tábláiban), hogy az első angyal üzenete – „féljétek Istent” – a bűnről való meggyőzésre szolgál, a második angyal üzenetében nyilvánul meg az igazságosság, a harmadik pedig az ítéletet azonosítja. Ez a három angyal három lépése, és egyben a Szentlélek munkájának három lépése is. Ezt a három lépést az a három héber betű is jelképezi, amelyek azt a héber szót alkotják, amelyet „igazság”-nak fordítanak. A János tizenhatodik fejezetéből vett szakaszban Jézus a Szentlélek munkájáról beszél, amely által Isten népét „minden igazságra” elvezeti, miközben „eljövendő dolgokat” is megmutat nekik. Jézus azonban kijelenti: „sok mondanivalóm van még hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.”

Remélem, megértettetek valamennyit annak a héber szónak a jelentőségéből, amelyet „igazság”-nak fordítanak. Mert éppen csak elkezdjük alkalmazni ezt a jelképet tanulmányunkban. A Jelenések könyve első fejezetének első három versében az Isten és ember közötti közlés folyamata azonosításra kerül. Ez még azelőtt azonosításra kerül, hogy a Jelenések feltárná az Istenség háromszoros természetét. Második tanúbizonyosságát a Jelenések utolsó verseiben találja meg, és ezáltal, a „sort sorra” elvének alkalmazása alapján, nagyobb világosságot eredményez.

Amikor pedig hozzáadjuk 1Mózes 1:1–2:3 szakaszát, egy harmadik tanút és egy újabb prófétai vonalat találunk, amelyet ráhelyezhetünk a Jelenések könyvének elején és végén húzódó előző két vonalra.

Ezután hozzáadjuk az Ószövetség utolsó ígéretét, amely az eljövendő Illést azonosítja, és így négy prófétai vonalunk van.

Ezután hozzáadjuk az Újszövetség első fejezetét, és így öt olyan vonal áll előttünk, amelyeket össze kell illesztenünk ahhoz, hogy feltáruljon a Bibliában található végső üzenet, amikor az Alfa és Omega elvét valamennyi vonalra alkalmazzuk. Ha befejeznénk azt az öt vonalat, amelyet már azonosítottunk, oly módon, hogy ezt az elvet kivétel nélkül mind az öt vonalra alkalmazzuk, akkor

azt kellene várnunk, hogy Máté végének és János végének ugyanarról az információról kell tanúskodnia, mint annak az öt „első és utolsó” prófétai vonalnak, amelyet vizsgálunk.

A feltörető üzenet a Jelenések könyvében nyer megalapozást, ezért ez a viszonyítási pont a többi vonal számára is, összhangban azzal, hogy White testvérnő tájékoztat bennünket: „a Biblia minden könyve a Jelenések könyvében található és ott végződik.” A Jelenések könyve első három versének üzenete azonosítja azt a folyamatot, amelyet Isten használ arra, hogy az Ő Igéjét Jánosnak közvetítse, hogy azt leírja és elküldje a gyülekezeteknek. Az Újszövetség első könyve, amint azt már megjegyeztük, Jézus Krisztus nemzetségtábláját tárja elé, és egy igen sokatmondó ponttal kezdődik.

Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségekönyve. Máté 1:1.

Jézus a kötelező zsidókkal való közvetlen érintkezését azzal zárta le, hogy elnémította őket „Dávid fiának” tárgyával, egy olyan tárggyal, amelyet a zsidók csak akkor érthettek volna meg, ha értették volna a bibliai kezdet és vég elvét. Nem értették, és a legtöbb adventista sem érti. Bárki, aki a történelem ismétlődésének elve ellen kíván érvelni, azzal bizonyítja, hogy nem érti: az ősi Izráel a modern Izráel előképe; és e princípium elhívására való vonakodásuk azonos azzal a vonakodással, amely az ősi Izráel végén ugyanennek az elvnek a megértésével szemben megnyilvánult. Jézus ezt az elvet a zsidóknak feltett végső talányában úgy jelenítette meg, hogy ahhoz a talányhoz irányította őket, miként lehetett Dávid Ura egyúttal Dávid fia is?

János első fejezete kijelenti, hogy kezdetben az Ige Istennél volt, és az Ige Isten, és az Ige teremtett mindent. Ez természetesen összhangban áll a többi vonatkozó szakasszal, amelyekre utalunk. És ha ezután figyelembe vesszük a János evangéliumának utolsó szavait, azt látjuk, hogy Péter, miután hallotta, hogy Jézus leírja, milyen halállal fog meghalni, megkérdezte Jézustól, mi fog történni János apostollal.

Péter, amikor meglátta őt, így szólt Jézushoz: Uram, hát ezzel mi lesz? Jézus ezt mondta neki: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! Elterjedt azért ez a beszéd a testvérek között, hogy az a tanítvány nem hal meg; pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről, és aki megírta ezeket; és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz. Van pedig sok egyéb is, amit Jézus cselekedett, amelyek, ha egyenként megíratnának, azt gondolom, maga a világ sem fogadhatná be a megírandó könyveket. Ámen. János 21:21–25.

Péter tudni akarta, hogyan fog meghalni János, vagy egyáltalán meghal-e János. A válasz kétszer ismétlődik meg a szakaszban: először amikor Jézus kijelentette, majd amikor János ismételten elmondta: „Ha azt akarom, hogy ő [János] megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?” János valóban megérte Jézus második eljövételét.

Ezt az „igazságot” csak akkor láthatod vagy hallhatod, ha hiszel a történelem ismétlődésében, és abban is, hogy az a történelem, amelynek meg kell ismétlődnie, a világ végén ismétlődik meg. A világ vége az a hely, ahol János volt, amikor megírta a Jelenések könyvét. János evangéliumának utolsó könyve összhangban áll a kezdet és a vég többi vonalával, mert Jánost azoknak az

eseményeknek a történetében helyezi el, amelyek a második adventhez vezetnek, ahol ő, azokat képviselve, akik a végső figyelmeztető üzenetet hirdetik, elküldi azt az üzenetet a gyülekezeteknek.

„A korai keresztények napjaiban Krisztus másodszor jött el. Első eljövetele Betlehemben volt, amikor csecsemőként jött el. Második eljövetele Patmosz szigetén volt, amikor dicsőségben kijelentette magát Jánosnak, a Jelenések írójának, aki „lábai elé esett, mint egy halott”, amikor meglátta Őt. Krisztus azonban megerősítette őt, hogy elviselje e látványt, majd üzenetet adott neki, hogy írja meg Ázsia gyülekezeteinek, amelyek nevei minden egyes gyülekezet jellemző vonásait írják le.”

„A világosság, amelyet Krisztus az Ő szolgájának, a prófétának kijelentett, nekünk szól. Az Ő kinyilatkoztatásában adatnak a három angyal üzenetei, valamint annak az angyalnak a leírása, akinek nagy hatalommal kellett alászállnia a mennyből, és dicsőségével bevilágítania a földet. Abban figyelmeztetések vannak a gonoszság ellen, amely az utolsó napokban lesz jelen, és a fenevad bélyege ellen. Ezt az üzenetet nemcsak olvasnunk és megértenünk kell, hanem félreérthetetlen hangon hirdetni is a világnak. Azáltal, hogy bemutatjuk ezeket a Jánosnak kijelentett dolgokat, képesek leszünk felrázni a népet.” Manuscript Releases, 19. kötet, 41.

János evangéliumának vége ugyanúgy azonosítja a közlési folyamatot, mint a Jelenések könyvének első három verse, amikor Jánost prófétai módon a második eljövétel történelmében helyezi el. Így Jézus első „második eljövetelét” (Pátmosz) használja fel arra, hogy szemléltesse az Ő utolsó „második eljövetelét”. Ez tökéletesen kapcsolódik a többi vonalhoz, amelyeket vizsgálunk, mert Jánost a világ végén ábrázolja, Pátmoszon, ahol megkapja Jézus Krisztus kijelentését. És mi a helyzet Máté könyvének végével?

Ekkor a tizenegy tanítvány elment Galileába, arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. És amikor meglátták őt, leborultak előtte; némelyek azonban kételkedtek. És Jézus hozzájuk lépett, és szólt hozzájuk, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében: tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én titeket vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen. Máté 28:16–20.

Ebben az ígérésben minden hatalom Jézusnak adatik, s ez természetesen az Ő teremő hatalma volna. Ezután pedig parancsolatot ad arra, hogy kereszteljenek az Atya, a Fiú, valamint a Szentlélek nevében is, aki a vizek felett lebegett Mózes első könyvének első fejezetében, és a hét lélek nevében, akik Isten trónja előtt vannak. Ez az ígérés azonosítja, hogy a keresztényeknek a mennyei hármasság három személyét három különálló valóságként kell elismerniük. Máté könyvének vége kiegészíti a sorokat, miként a másik hat is.

„Krisztus a keresztséget tette az Ő lelki országába való belépés jelévé. Ezt határozott feltétellé tette, amelynek mindazoknak eleget kell tenniük, akik azt kívánják, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek fennhatósága alatt állókként ismerjék el őket. Mielőtt az ember otthonra találhatna az egyházban, mielőtt átlépné Isten lelki országának küszöbét, el kell vennie az isteni név pecsétjét: „Az Úr a mi igazságunk.” Jeremiás 23:6.

„A keresztség a világról való rendkívül ünnepélyes lemondás. Azok, akik az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármias nevében megkeresztelkednek, keresztyén életük legkezdetén nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták a Sátán szolgálatát, és a királyi család tagjaivá, a mennyi Király gyermekeivé lettek. Engedelmeskedtek a parancsnak: „Menjetek ki közülük, és különüljete el, ... és tisztátalan ne illessetek.” És rajtuk teljesedik be az ígélet: „Magamhoz fogadlak titeket, és Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, azt mondja a mindenható Úr.” 2 Korinthus 6:17, 18.

„Amikor a keresztyének alávetik magukat a keresztség ünnepélyes szertartásának, Ő feljegyzí azt a fogadalmat, amelyet arra tesznek, hogy hűségesekek lesznek hozzá. Ez a fogadalom az ő hűségesküjük. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében keresztelkednek meg. Így egyesülnek a menny három nagy hatalmával. Kötelezik magukat arra, hogy lemondanak a világról, és megtartják Isten országa törvényeit. Ezentúl új életben kell járniuk. Többé nem követhetik az emberek hagyományait. Többé nem követhetnek tisztességtelen módszereket. A menny országának rendelkezéseinek kell engedelmeskedniük. Isten dicsőségét kell keresniük. Ha hűek maradnak fogadalmukhoz, kegyelemmel és erővel lesznek felruházva, amely képessé teszi őket arra, hogy minden igazságot betöltsenek. „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik hisznek az Ő nevében.”
Evangelizálás, 307.

Jézus az Ő Igéjében a kezdet által szemlélteti a véget, mert Ő az Ige, és Ő az Alfa és az Ómega.

E hét vonal együttesen egy igen részletes képet alkot az Isten és ember közötti kommunikáció folyamatáról, miközben sok más döntő és fontos igazságot is feltárnak és megerősítenek a többi „vonal”-tanúk. A prófécia hét „vonala”, amelyek az Alfát és az Ómegát képviselik. De mi a helyzet Malakiás könyvével?

Malakiás könyve éles feddés az adventizmusban lévő hűtlen papok ellen. Azzal kezdődik, hogy azonosítja az imádók két osztályát az adventizmusban a világ végén.

Az Úr ígéletének terhe Izráel ellen Malakiás által. Szerettelek titeket, ezt mondja az Úr. Ti pedig azt mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem Ézsau volt-e Jákób testvére? ezt mondja az Úr; mégis Jákóbot szerettem. Malakiás 1:1–2.

Malakiás továbbá arról tájékoztat bennünket, hogy a világ végén az imádók két osztálya a papok két osztálya.

És most, ó papok, nektek szól ez a parancsolat. Ha nem hallgattok, és ha nem veszitek szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek — azt mondja a Seregek Ura —, átkot bocsátok rátok, és megátkozom áldásaitokat; sőt már meg is átkoztam azokat, mert nem veszitek szívetekre. Malakiás 2:1, 2.

Malakiás eleje a laodiceai és a filadelfiai üzenetet példázza két papi osztály által. A papoknak azt parancsolja, hogy „halljátok meg”. János azokat a papokat jelképezi, akik meghallják, és a pap Isten szövetségileg kiválasztott népét jelképezi. Már átok alatt vannak, és ismét átok alá kerülnek, ha nem „hallják meg”, és ha „nem veszik” vagy „nem akarják a szívükre venni”.

Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat vigyetek fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Ezért van meg az Írásban is: Íme, Sionban leteszek egy kiválasztott, drága szegletkövet; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek azért, akik hisztek, drága; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkő fejévé lett, és megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik megbotránkoznak az igében, mivel engedetlenek; amire rendeltettek is. Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. 1Péter 2:5–10.

A papok Isten választott népe, akiket a templom alapjában lévő „szegletkő” próbál meg. A szegletkőhöz igazodik az összes többi alapkő, és egyben ez az a kő is, amely az egész templom súlyát hordozza. Miller szegletkőve a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található „hétszeres” volt. A szegletkő, vagyis a kő, amelyet az építők elvetettek, valóságos története a templom építésének, amelyet a Prófétaság Lelkének írásai igen részletesen leírnak. Az első elvetett kővel kapcsolatban az egyik fontos mozzanat az, hogy miután elvetették, félretették; és attól fogva a templom építői rendszeresen megbotlottak a szegletkőben, amelyet félretettek a munkaterületükön belül. A botránkozás köve volt.

Malakiásban Isten tudtára adja a gonosz papoknak, akiket a balga laodíceai szüzekként is ismerünk, hogy meg fogja és már meg is „átkozta” őket. Azért átkozza meg őket, mert nem akarják „meghallani”, és szívükre „venni” Illés üzenetét. Illés üzenete az atyák szívét a fiakhoz, a fiak szívét pedig az atyákhoz fordítja. Szívük odafordítása az atyák és a fiak Illés-üzenetének meghallását jelképezi, ami az első és az utolsó alapelve. Az elsőről és az utolsóról szóló üzenet meghallása nem elegendő, azt a szívre is kell venni. Illés üzenetének elfogadása annyi, mint szívünkre venni azt. Ha egy pap nem hajlandó meghallani ezt az alapelvet, átok alá kerül.

1863-ban vonták magukra az átkot, amikor elkezdték elutasítani azt a legelső alapvető igazságot, amelyet Miller felfedezett, és mind a mai napig sem tettek egyebet, mint folytatták ezt az elutasítást. Ám jöllehet a fokozatos átok 1863-ban kezdődött (mert már átkozottak), az a jövő idejében álló átok akkor következik be, amikor az Úr szájából kiköpetnek a vasárnapi törvény idején. Malakiás kezdete szemlélteti a véget, mert a vég az utolsó figyelmeztetést ábrázolja, amely a bölcs és balga papoknak adatik. A bölcsök és balgák Malakiásban Ézsau és Jákob által vannak megjelenítve. Az idősebb testvér a szövetséget képviseli az elsőszülöttségi jog által, szembeállítva a fiatalabb testvérral. Az idősebb az elsőt, a fiatalabb pedig az utolsót képviseli.

Malakiásnál mind Ézsau, mind Jákob laodíceai adventisták, de az utóbbi végül meghallotta az Úr „hangját”, megbánta bűneit, és neve Izráelre változott. Az idősebb, az elsőszülött nem hallotta meg. Jákob meghallotta az Úr hangját azon az éjszakán, amikor álmot látott, és angyalokat látott felszállni és leszállni a létrán, amely Krisztust jelképezi. Jákob a világ végén élő laodíceai adventistákat jelképezi, akik Laodíceából Filadelfiává térnek meg, amikor átélve tapasztalják a Jelenések könyve első fejezetének első három versét, amint azt János, valamint Jákob álma a fel- és leszálló angyalok létrájáról szemlélteti. Ez a tapasztalat jelöli Jákob Izráellé, a filadelfiaivá való

megtérésének kezdetét. Jákób megtérési történetének vége pedig az, amikor Penuélnél küzd Krisztussal. Ennélfogva Jákób elsőszülöttségi jogának története a Jelenések könyve első fejezetének első három versében kezdődik, amikor a végső figyelmeztető üzenet feltörésének folyamata zajlik, és a hét utolsó csapás idején, a nyomorúság idején ér véget.

A kezdetek és végek mind a négy együttese, „sorra sort”, bizonyosságot tesz Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának üzenete mellett. A kérdés az, vajon a balga papok meghallják-e, vagy nem hallják meg.

Boldog, aki olvassa, és akik hallják e prófétálás szavait, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban; mert az idő közel van. Jelenések 1:3.

A bölcs papok, akik hallják, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek, meghallják Illés üzenetét. Miller Illés volt, és némelyek meghallották, mások azonban elutasították.

„Ezreket vezettek arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak az Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Miként János, Jézus előfutára, úgy azok is, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, késztetést éreztek arra, hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek. Bizonyágtételük arra irányult, hogy felrázza és hathatósan befolyásolja a gyülekezeteket, valamint nyilvánvalóvá tegye valódi jellemüket. És amikor felhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés, hogy meneküljenek az eljövendő harag elől, sokan azok közül, akik a gyülekezetekhez tartoztak, elfogadták a gyógyító üzenetet; felismerték elhajlásukat, és a megtérés keserű könnyei között, lélekben mély gyötrellemmel megalázták magukat Isten előtt. És amint Isten Lelke megnyugodott rajtuk, segítettek hangoztatni a kiáltást: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.”” Early Writings, 233.

Millert Illés és Keresztelő János egyaránt előképezte, mert Keresztelő János Krisztus első eljövételének útját készítette elő, Miller pedig Krisztus számára készítette elő az utat, hogy 1844. október 22-én belépjen a mennyei szentély Szentek Szentjébe. Malakiás közvetlenül azonosítja János és Miller munkáját.

Íme, elküldöm az én követemet, és elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki szenvedheti el az ő eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. És leül mint az ezüst olvasztója és megtisztítója: megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. És ítéletre közeledem hozzátok; és gyors tanú leszek a varázslók ellen, a házasságtörők ellen, a hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik elnyomják a napszámost a bérében, az özvegyet és az árvát, és kiforgatják jogából a jövevényt, és nem félnek engem, azt mondja a Seregek Ura. Mert én, az Úr, nem változom; azért nem emésztettetek meg ti, Jákób fiai. Malakiás 3:1–6.

Mint saját történelmének „örhelye”, Miller munkája a templom alapjainak felrakását jelképezte. Kezdeti munkájának egy olyan munkát kell szemléltetnie, amely a templom befejezését jelképezi. Az a végső munka megkövetel egy másik órallót, hogy a trombitának határozott hangot adjon. Miller és az első angyal üzenete az ítélet megnyílását hirdette, és az az óralló, akit Miller az adventizmus végén előképez, az ítélet lezárulását fogja hirdetni.

Malakiás könyvében az Úr megígéri, hogy ítéletet tart „a varázslók ellen, a házasságtörők ellen, a hamisan esküvők ellen, azok ellen, akik elnyomják a napszámost bérében, az özvegyet és az árvát, és elfordítják a jövevényt az ő jogától, és nem félnek engem.” Akik itt azonosíttatnak, azok azok, akik „nem félnek” „a Seregek Urát”. William Miller az első angyal követője, aki arra szólítja fel az embereket, hogy „féljétek az Istent”. Az alapok elvetése annyi, mint elvetni az Isten félelmét.

Mert ímé, eljön a nap, amely égni fog, mint a kemence; és minden kevély, sőt minden gonosztevő pozdorjává lesz; és az eljövendő nap megégeti őket, azt mondja a Seregek Ura, úgyhogy sem gyökeret, sem ágat nem hagy nekik. De nektek, akik féltek az én nevemet, felragyog az igazság Napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt; és kimentek, és növekedtek, mint a hízlalt borjak. És széttapodjátok a gonoszokat; mert hamuvá lesznek lábaitok talpa alatt azon a napon, amelyen ezt cselekszem, azt mondja a Seregek Ura. Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgáltnak törvényéről, amelyet a Hóreb parancsoltam neki az egész Izrael számára, a rendelésekkel és ítéletekkel együtt. Ímé, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja: És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet. Malakiás 4:1–6.

- A Biblia kezdete (Teremtés könyve) és a Biblia vége (Jelenések könyve).
- Az Ószövetség kezdete (1Mózes) és az Ószövetség vége (Malakiás).
- Az Újszövetség kezdete (Máté) és az Újszövetség vége (ismét a Jelenések könyve).
- János bizonyágtételének kezdete (János evangéliuma) és János bizonyágtételének vége (ismét a Jelenések könyve).
- Malakiás kezdete és Malakiás vége.
- Máté evangéliumának kezdete és Máté evangéliumának vége.
- János evangéliumának kezdete és János evangéliumának vége.
- A négy evangélium kezdete és a négy evangélium vége.

Amikor eltávolítjuk azokat a prófétai kezdeteket vagy végpontokat, amelyekre egynél többször történik utalás, ez nyolc prófétai vonalat eredményez, amelyeket egybe kell gyűjteni, és a Jelenések könyvének első három versére kell helyezni. Mi a helyzet a Teremtés könyvének végével?

A Teremtés könyvének ötvenedik fejezete József halálával ér véget.

És meghala József, száz és tíz esztendősen; bebalzsamozták, és koporsóba tették Egyiptomban. 1Mózes 50:26.

A negyvennyolcadik fejezet Jákob halálát jelöli meg. Az, hogy a negyvennyolcadik fejezetben először Jákob halála jelenik meg, majd az ötvenedik fejezet záróverseiben József halála következik, az Alfa és Omega pecsétjét helyezi a Teremtés könyvének utolsó három fejezetére mint a Teremtés könyvének befejezésére.

E két halált Izráel egyiptomi fogsága kezdetének és végének jelképeiként használja az Írás. Kezdetben Jákob testét visszaviszik, hogy atyái mellé temessék, és amikor Mózes kijön Egyiptomból, magával viszi József testét, hogy atyáinak temetkezőhelyén temessék el.

Mózes pedig magával vitte József csontjait; mert József ünnepélyesen megeskette Izráel fiait, mondván: Bizonyosan meglátogat titeket az Isten; és vigyétek fel innen magatokkal az én csontjaimat. 2Mózes 13:19.

A Teremtés könyvének befejezése az utolsó három fejezet. A negyvennyolcadik fejezetben Jákob (Izráel) áldásokat mond tizenkét fiára, amelyeket közvetlenül úgy azonosít a szöveg, mint próféciákat arról, ami e tizenkét törzsszel a vizsgálati ítélet „utolsó napjaiban” történik.

Jákob pedig magához hívta fiait, és ezt mondta: Gyűjjetek egybe, hogy megjelentsem nektek, ami rátok következik az utolsó napokban. Gyűjjetek egybe, és halljátok, Jákob fiai; figyeljete atyátokra, Izráelre. 1Mózes 49:1, 2.

A vizsgálati ítélet „utolsó napjaiban” az Úr megígéri, hogy összegyűjti tizenkét fiát, akiket a Jelenések könyvében a száznegyvennégyezer jelképez. Ezek azok, akiket János a Jelenések könyvében bemutat. Jákóbtól jövő hívás által gyűjtetnek egybe, kezdeti történetükből eredő hívás által, amelyről azt mondatik nekik, hogy azt „hallják”, és arra „figyeljenek”. Az utolsó napokban azok, akiket Jákob fiai előképeznek, „hallanak” egy üzenetet, és „figyelnek” arra, vagy amint János mondja, „megtartják” mindazt, ami abban meg van írva. Ez az atya hívása a gyermekekhez; ez az Illés-üzenet. Az elhívottakat „Jákob fiá[nak]” nevezik, és arra is felhívatnak, hogy „figyeljenek Izráelre”, az ő atyjukra.

Ézsau és Jákob Malakiásnál a bölcs és a balga szüzeket jelképezik. A hívás az ő atyjuktól, Jákóbtól és az ő atyjuktól, Izráeltől hangzik, jelezve, hogy amikor az utolsó hívás elhangzik, mindenki laodiceai adventista, és a döntés a saját kezükbe van helyezve afelől, hogy a csaló Jákob fiává, avagy a győztes Izráel fiává lesznek-e. Ami lehetővé teszi számukra a választást, az az üzenetben rejlő teremtő erő. Ha az üzenetet olvassák, hallják és megtartják, akkor ugyanazon teremtő erő által, amely mindeneket létrehozott, Izráel fiává változnak. A hallás megtagadása annyi, mint megtartani Jákob, a csaló tapasztalatát.

Jákob gyűjtésre hívó szava, amely egyben a Jelenések könyvében felpecsételéséből feloldott üzenet gyűjtésre hívó szava is, fontos jelképként szolgál, amelyet meg kell értenünk. A Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeres” azt tanítja, hogy nincs összegyűjtés, ha azt nem előzte meg szétszórás. A száznegyvennégyezer azok, akik a hívás előtt szétszórtak. Ezt az igazságot a Biblia ismételtén azonosítja.

Halljátok az Úr szavát, ti nemzetek, és hirdessétek a távoli szigeteken, és mondjátok: Aki elszélesztette Izráelt, összegyűjti őt, és megőrzi, miként a pásztor az ő nyáját. Jeremiás 31:10.

A szövetség, amely a száznegyvennégyezerrel megújíttatik, magában foglalja azt az ígéretet, hogy Isten az ő törvényét a mi szívünkbe írja. Ám azok, akik az Úr ezt a teremtető cselekedetet véghezviszi, korábban szétszórattak.

És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! a te testvéreid, a te testvéreid, a te rokonságod férfiai és Izráel egész háza mindazok, akik felől Jeruzsálem lakói ezt mondták: Távozzatok messze az Úrtól; nekünk adatott ez a föld birtokul. Annakokáért mondd: Így szól az Úr Isten: Jóllehet messzire vettem őket a pogányok közé, és jóllehet szétszórtam őket az országok között, mindazáltal leszek nekik egy kis szentélyül azokban az országokban, amelyekbe eljutnak. Annakokáért mondd: Így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül, és összegyűjtelek benneteket az országokból, amelyekbe szétszórattatok, és néktek adom Izráel földjét. És bemennek oda, és eltávolítják onnan annak minden undokságát és minden utálatosságát. És adok nekik egy szívet, és új lelket adok belétek; és eltávolítom a kőszívet testükből, és adok nekik hússzívet. Ezékiel 11:14–19.

Még többet kell elmondani a százhuszonnégyezer egybegyűjtéséről a „szétszórás”-sal összefüggésben, de előbb egybe kell foglalnunk az Alfa és Omega aláírásának vizsgálatát ebben a kilenc hivatkozásban, amelyeket most tárgyalunk.

A Teremtés könyvének utolsó három fejezetében két osztály jelenik meg. A lázadók egyik osztálya és a bölcsek egyik osztálya. Mindkét osztály hall egy hangot, amely ezt mondja: „ez az út, ezen járjatok”, de az egyik osztály megtagadta, hogy hallgasson a trombitaszóra, és az ősi ösvényeken járjon. A lázadók osztályát a Teremtés könyve negyvennyolcadiktól ötvenedik fejezetéig a tizenharmadik törzs jelképezi.

Az ősi Izrael kezdetén tizenhárom törzs volt, és a modern Izrael kezdetén tizenhárom tanítvány. Az az egy tanítvány, aki megkülönböztetik a másik tizenkét tanítványtól (miként Efraim is megkülönböztetett volt a többi törzstől), mindkettő a lázadás jelképe. White testvér közvetlenül balga szűznek nevezi Júdást.

„Mindig is voltak és mindenkor lesznek konkolyok a búza között, a balga szűzek az okosakkal együtt, olyanok, akiknek nincs olaj az edényeikben a lámpásaikkal együtt. Volt egy kapzsi Júdás abban az egyházban, amelyet Krisztus e földön alapított, és Júdások lesznek az egyházban történelmének minden szakaszában.” Signs of the Times, 1879. október 23.

Júdás Iskáriótesz bolond szűz volt; konkoly volt, és ha bolond szűz volt, akkor egyúttal laodíceai is.

„Az Egyháznak a balga szűzek által jelképezett állapotáról mint laodíceai állapotról is szó van.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

József két fia egyaránt áldást kapott Jákóbtól a Teremtés könyvének negyvennyolcadik fejezetében, és attól fogva „fél törzsekként” hivatkoznak rájuk. Fél törzsek voltak vagy sem, mégis törzsek maradtak. Iskariótes Júdás helyébe Mátyás lépett, hogy betöltse a tizenkettedik helyet, amelyet korábban Iskariótes Júdás tartott. Júdás tanítvány volt, és ebben az értelemben — az ősi Izráel végén tizenhárom tanítvány volt, miként a kezdetén is tizenhárom törzs volt.

József fia, Efraim (a tizenharmadik törzs) lett a lázadás jelképe, amikor az északi tíz törzs Jeroboám támogatására felsorakozott, és a királyságot tíz északi törzsre és két déli törzsre osztotta. Miért azonosítom József fiát, Efraimot a lázadás jelképével, nem pedig testvérét, Manassét? Az Efraimhoz kapcsolódó lázadás a negyvennyolcadik fejezetben kezdődik, még mielőtt Jákób megáldaná tizenkét fiát. A negyvennyolcadik fejezetben Jákób először József két fiát áldja meg. Mivel Manassé volt az elsőszülött, József azt várja, hogy fiai közül az első áldás Manasséra szálljon, és József fellázad amiatt, hogy Jákób Efraimot választja.

Efraim kezdete mint Isten választottainak képviselője a lázadás bizonyosságát hordozza, Efraim vége pedig a 3Mózes huszonhatban szereplő „hétszeres” szétszórás Kr. e. 723-tól egészen 1798-ig. Kr. e. 723-ban az északi tíz törzs, Efraim királysága (más néven Izrael) halálos sebet kapott mint a bibliai prófécia egyik királysága. Ez a halálos seb egy olyan időprófeciát indított el, amely azzal zárult, hogy 1798-ban a pápai hatalom és annak királysága halálos sebet kapott. A pápai hatalom 1798-ban kapott halálos sebe előképezi Babilon végső bukását, amikor Dániel tizenegy negyvenötödik verse szerint az északi király „eljut végéhez, és senki sem segít rajta”. Babilon lázadása és bukása az utolsó napokban előképezve volt a pápai hatalom 1798-as lázadása és bukása által, amit viszont Efraim (Izrael) királyságának Kr. e. 723-ban bekövetkezett lázadása és bukása előképezett, amelyet József lázadása előképezett atyja prófétai ihletése ellen, amint azt a Teremtés könyvének végén találjuk.

Az a lázadás, amelynek Efraim jelképe, atyja (József) lázadásával kezdődött apja (Jákób) ellen. Végső soron ez vezet az északi tíz törzs lázadásához, ami a Leviticus huszonhatodik fejezetében „hétszeresként” „jelképezett szétszórathoz” vezet. Az az időszak, amely alatt az északi királyság szétszórótatott, két korszakra oszlik. Az egyik az 538. évben ér véget, a következő korszak pedig 1798-ban, és mindez arra az üzenetre mutat, amely a Jelenések könyvében közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt pecsételtetik fel. Ez az üzenet azonosítja Babilon végső bukását. Efraim prófétai történetének minden egyes állomásán a lázadás van megjelölve. Ugyanígy meg van jelölve a tizenharmadik tanítvány, Iskariótes Júdás lázadása is. Ez kettő ama tanúk közül, amelyek a tizenhárom számot a lázadás jelképének azonosítják. Ám e szent igazságok közül egy sem ismerhető fel, ha valaki nem az adventizmus azon alapjain áll, amelyek arra az első igazságra épültek, amelyet Miller felfedezett, és arra az első igazságra, amelyet az adventizmus elvetett.

A Teremtés könyvének befejezése összhangban áll mindazokkal a többi vonalakkal, amelyeket vizsgáltunk. Összefoglalásképpen:

Kezdetben az Atya, a Fiú és a Szentlélek mennyei hármasa tanúja volt az egek és a föld teremtésének, amelyet a Fiú vitt véghez, aki egyben az Ige is. Az Ige lett a közvetítő csatorna az Atyától az emberiség felé, és az Ige az egyetlen út, amelyen az emberiség az Atyával kapcsolatba léphet. Az Atya üzenetét a Fiú adta át Gábiel angyalnak, aki Lucifer (a fényhordozó) helyébe lépett Lucifer mennyei lázadása után. Gábiel befogadja a világosságot, vagyis az üzenetet, és továbbadja azt egy prófétának, aki az a szent teremtetett lény, akinek az a rendeltetése, hogy az üzenetet az Atyától a bukott teremtetett családhoz továbbítsa. A prófétának adott üzenetet leírják, majd közlik az emberiséggel. A közlési folyamat minden egyes lépésénél az üzenet szent, és ezért a prófétáknak, akik bukott emberi lények, szenteknek kell lenniük. Attól a ponttól fogva, hogy a

szent üzenet a bukott emberiség kezébe kerül, az emberiségben megvan a lehetőség arra, hogy a szent üzenetet megszentetlen kezekkel kezelje. Így a szent üzenet világossága egyaránt világosságot és sötétséget eredményez. Amikor az üzenetet a bukott ember családjához tartozók befogadják, ugyanazt a teremtő erőt hordozza magában, amely mindent megteremtett; ez az az erő, amely megigazítja azt a lényt. A közlési folyamat kezdete szemlélteti a közlési folyamat végét. Ezért, ha az üzenetet hallják, olvassák és megtartják, az üzenet újjáteremti a bukott emberiséget a Fiú képmására.

Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás igéit, és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban; mert az idő közel van. Jelenések 1:3.

János a bukott emberiséget szemlélteti a vizsgálati ítélet „utolsó napjaiban”, akik meghallanak egy hangot maguk mögött, és megfordulnak, hogy befogadják azt az üzenetet, amely a múlt felé vezet. Akik befogadják az üzenetet, és azt nem életük részévé, hanem kizárólagosan magává az életükké teszik, ott és akkor megigazulnak. Megigazulni annyit jelent, mint szentté tételni. Amikor azok, akik olvassák és hallják az Atyától küldött üzenetet, elfogadják az üzenetet, és szentté tételnek, ez az üzenetben rejlő teremtő erő által történik. A teremtő erő végzi el az emberek megigazításának munkáját, amikor az emberek úgy hisznek, mint Ábrahám. Az üzenet arra inti őket, hogy forduljanak meg, és hallgassanak a mögöttük szóló hangra, amely a régi ösvényekhez vezet, amelyek az alapvető igazságok. Az üzenet elvezeti őket a teljes igazságra, és miközben a régi ösvényeken járnak, a megigazultak útján járnak.

Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a felragyogó világosság, amely mind fényesebben tündököl a teljes délig. A gonoszok útja pedig olyan, mint a sötétség: nem tudják, miben botlanak meg. Fiam, figyelmezz az én szavaimra; hajtsd füledet az én beszédeimre. Ne távozzanak el szemeidtől; őrizd meg azokat szíved közepette. Mert életük azoknak, akik megtalálják őket, és gyógyulás egész testüknek. Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet; mert abból indul ki az élet. Távoztasd el magadtól a csalárd száját, és a hamis ajkakat vedd el magadtól. Szemeid előre tekintsenek, és szempilláid egyenesen magad elé irányuljanak. Egyengess lábad ösvényét, és minden utad állhatatos legyen. Ne térj se jobbra, se balra: fordítsd el lábadat a gonosztól. Példabeszédek 4:18–27.

Azok, akiket a közvetített üzenet megigazít, azon az ösvényen járnak, amely a mindinkább növekedő világosságot jelképezi; ám éppen ez a világosság a gonoszok útját ennek megfelelően még sötétebbé teszi. A világosság elkülönül a sötétségtől. Az a teremtő erő, amely kezdetben megparancsolta, hogy legyen világosság, az emberiségre a vég idején ugyanazt a hatást gyakorolja, mint amelyet a világosság gyakorolt kezdetben. Az a csoport, amely megtagadja, hogy hallja a hátulról szóló hangot, és ezért a sötétségbe borult ösvényt választja, „megbotlik” az ő Igéjében, mert az alapkövön botlanak meg, a régi, kipróbált kövön. A hang Alfa és Omega, és amikor a megigazítottak hallják azokat a szavakat, és szívüket azokhoz hajlítják, megőrzik azokat szívük közepette, mert az Alfa és Omega a szívüket az atyákhoz fordítja (a múlthoz), és az atyák szíve a végre mutat.

Az igaznak ösvénye egyenesség; te, aki felette egyenes vagy, egyengeted az igaznak útját. Bizony, ítéleteid ösvényén, ó, Uram, vártunk rád; lelkünk kívánsága a te nevedre és a rólad

való emlékezésre irányul. Lelkemmel vágyódtam utánad az éjjel, igen, bensőmben levő szellememmel korán kereslek téged; mert amikor ítéleteid a földön vannak, a világ lakói igazságot tanulnak. Ézsaiás 26:7–9.

Isten megméri, vagyis megítéli azokat, akik az igazak ösvényén járnak, és ezt az „utolsó napokban” teszi, amikor ítéletei a földön vannak. Az igazak azok, akik az Úrra vártak, a tíz szűz példázatában szereplő késedelem idejének beteljesedéseként. Az egyre növekvő ismeret ösvényén járók vágya az, hogy Isten nevének, azaz jellemének egyre mélyebb és mélyebb megértésére jussanak. Akik Urukra vártak, azok hirdetik a végső intő üzenetet, mert ők azok, akik a Éjféli Kiáltást hirdetik, amely természetesen a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első, belső üzenete, amelyet a második, külső üzenet követ.

És ezek után láttam egy másik angyalt alászállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld beragyogott az ő dicsőségétől. És hatalmas szóval erősen kiáltott, mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé. Mert paráznasága haragjának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői az ő dobzódásának bőségéből meggazdagodtak. És hallottam egy másik szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek, és hogy az ő csapásaiból ne részesüljete. Jelenések 18:1–4.

Amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala 2001. szeptember 11-én alászállt, a Hetednap Adventista Egyház visszautasította a végső felhívást, hogy visszatérjen a régi ösvényekre. Ezzel megszűnt az igaz protestantizmus szarva lenni az Egyesült Államokban. Ettől a ponttól kezdve próbatételi folyamat vette kezdetét azok számára, akik úgy döntöttek, hogy veszik annak az erős hangnak az üzenetét és megeszik azt, amint ezt János előképezte, amikor a Jelenések tizedik fejezetének angyala 1840. augusztus 11-én, az adventizmus kezdetén alászállt. Az a lelki nemzet, amely akkor vette magára az igaz protestantizmus palástját, amikor az első angyal üzenetét elutasították, ezután a hitehagyott protestantizmus nyomdokain haladt az adventizmus kezdetén.

Az igaz protestáns szarv ekkor azoknak adatott, akik elfogadták a Jelenések tizedik fejezetében az angyal kezében levő kis könyv üzenetét. Az adventizmus kezdetén, 1840-től 1844-ig tartó megpróbáltatási folyamat azt a megpróbáltatási folyamatot jelképezi az adventizmus végén, amely 2001. szeptember 11-től az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényig tart. Az 1840-től 1844-ig terjedő első történelmen belül, valamint a 2001. szeptember 11-én kezdődött megpróbáltatási folyamat korszakváltást jelez a hívők korábbi testületétől, amely a protestantizmus palástját viselte, egy új hívő testülethez, amely az igaz protestantizmus palástját veszi magára.

A megigazultak útjának vizsgálata szempontjából még fontosabb, hogy azon történelem keretében jelen van egy csalódás, amely a késedelem idejének kezdetét jelöli. A hűségesek abban az időben Urukra várnak, amely a Midnight Cry üzenetének felnyitásával ér véget. Az adventizmus kezdetén végbement próbatételi folyamat akkor zárult le, amikor a Midnight Cry üzenete 1844. október 22-én befejeződött. A vég idején ez a próbatételi folyamat azok számára, akiket János képvisel, az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvényről zárul le. A vég idején megszólaló Midnight Cry üzenete ugyanúgy fog lezárulni, mint a kezdetkor, és az adventizmus kezdetén a Midnight Cry

üzenete a próbatételi folyamat lezárulása előtt nyitott fel. A kezdetkor megszólaló Midnight Cry üzenete most a vég idején nyitott fel.

A megigazult bölcs szüzek szövetségre lépnek Istennel, amikor a gonosz balga szüzek a halállal kötnek szövetséget.

Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, amelyben nyugalmat adhattok a megfáradtnak; és ez a felüdülés; de nem akarták meghallani. Ezért az Úr beszéde ilyen lett számukra: parancs parancsra, parancs parancsra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul ejtessenek. Ezért halljátok meg az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik e népen uralkodtok Jeruzsálemben. Mivel azt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a sírral megegyeztünk; ha végigvonul az áradó ostor, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük oltalmunkká, és a hamisság alá rejtőztünk: azért ezt mondja az Úr Isten: Íme, Sionban követ teszek le alapul, kipróbált követ, drága szegletkövet, biztos alapot: aki hisz, nem fut. Ézsaiás 28:12–16.

A megigazultak elviszik az Éjféli Kiáltás szent üzenetét az egyháznak, és ezt követően hirdetik a második hang üzenetét, miközben Babilonból szólítják ki az emberiséget.

„Így tehát a világ figyelmeztetésére irányuló utolsó műben két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, az a nagy város, mert paráznsága haragjának borával itatott meg minden nemzetet.« És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei szózat hallatszik, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő gonoszságairól.«”
Review and Herald, 1892. december 6.

Azok, akik kijönnek Babilonból, és csatlakoznak azokhoz, akik az igazak ösvényén járnak, a mennyei hármasság nevét jelképező keresztség vize által nyernek befogadást a nyájba. A megigazultak — akár azok, akik jelenleg a Jánosnak Pátmosz szigetén adott üzenetet hallják, akár azok, akiket ezután hívnak ki Babilonból — mind a Szentlélek befogadása által igazulnak meg. A Szentlélek istenségének és az ember emberségének ez az egyesülése valósult meg, amint az példaképpen feltárult, amikor Krisztus magára vette az emberi természetet. A száznegyvennégyezer a két tanúban lett jelképezve: Jákób tizenkét fiában és a tizenkét tanítványban. A gonoszokat a tizenharmadik törzs és a tizenharmadik tanítvány jelképezi. Mindkét „tizenhármast” bármelyik szemléltetésben arra kapott elhívást, hogy papok legyenek Isten számára, és akik ezt az elhívást elutasítják, azokat Ézsau jelképezi, míg öccse, Jákób azokat jelképezi, akik elfogadják az elhívást. Ézsau és Jákób egyaránt a világ végén élő laodíceai Hetednap Adventistákat jelképezi. Az egyik csoport elfogadja a próféta írásai által közvetített szent üzenetet, és Izráellé változik, míg Ézsau megtartja nevét.

Természetesen sokkal több rejlik az Alfa és Omega e kilenc sorában, hiszen ez csupán a kezdetek és végek rövid összefoglalása volt Isten Igéjében.

A történelem kilenc vonala, amelyek a teremtéstől a második eljövételig terjedő prófétai történelmeket képviselik. A kezdetek és a végek e kilenc prófétai vonala közvetlenül kapcsolódik a

Jelenések könyve első fejezetének első három verséhez. E három vers azonosítja, hogy Jézus Krisztus kijelentése, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt feltáratik, Isten teremtő hatalmának megnyilvánulása. Miféle más hatalom alkothatna ilyen összetett, egymásba szőtt bizonyágtételt a tanúk sokaságától, akik Mózes idejétől János, a Jelenések írója idejéig tették bizonyosságukat?

Vedd le sarudat, mert ez szent föld.